

perfectionibus gratulamini. Amate hunc pulchritudinem omnium thesaurum, & orate, ut ille esse imprimat animabus vestris, ut illis Dei, quam amiseris, imaginem imprimat. O quia nobis erit consolatio recipientibus non solum hoc corpus, sed etiam formosam animam hanc in Sacra Synaxis! Corpus Iesu eiusdem corporis nostrum, nostramque sanctificat animam. O admirabilis Dei cum sua Creatura commercium! o inseparabilis Christiani felicitas, qui potest, ubi vult, illum in fui corde recipere, quem Angeli saturari nequeunt videntio in Calis, & qui in eternum erit nostra felicitatis obiectum! Idem Pater Christi.

Mitacu-
sus quo-
nus obse-
rvas et De-
us in SS. Vir-
ginis gra-
tiam.

Cum completa essent tempora , quibus Messias venturus erat in Mundum , Dominus Iuda in aliis manibus Iudeas Scen- prium conspiciebat , Regum suorum diadema in tyrannis pate refulgens innubat finem dierum mysticorum , quem Da- niel portenderat . Aeterna Sapientia gratiarum fuarum prodi- gata illas largè , effeunte contulerat in Mariam , ut sibi prepararet Templum , quo digne recipereatur . Incompara- bili hac Virgo summa cum fidelite responderat gratia , que omni carebat exemplo , ac tandem ad hanc præfanzia gradum pervenerat , qui futurus erat novissima preparatio Incarnationi Verbi in Sino ipius peragendæ . Cur diutius torquo vestras mentes ? Cali sefe incilant , Domini Ma- jestatis in terras descendit , Aeternus nascitur in tempore , & Verbum fit vero . Mente concipite Sanctam han Virginem , dum misera genitus humana natura , quam saudet Au- gustinus exhibit ad illius pedes prouolutam , ei vulnera sui detegentes , & expectantem decretorium illum confusum , a quo nostra pendebat redemptio , protulit . Pater hic ait , magnum illud fuit admirabilis illo , quo subfecuta est Ce- li , terraque Creatio , & facta est Augustum Divinitatis Templum , cibos Salomonicum illud non aliud fuit , quam figura . Heu ! quisnam oculis fidei detegere posset ineffabilis Spiritus sancti operationes ? Videre Calos , qui aperiat , atque distillat Salvatorem in Virginis Simum ; qua reverentia recipit illa pretiosum hoc depositum sibi Cœlitus creditum ? Quoties humiliata coram hoc exinanito Deo contata est respondere insigilli huic humiliatis exemplo fuit humiliatis actus ingeniens ? Quam sancta impatientia complexa in ardore caritatis suz omnia Sanctorum Patriarcharum vota felix illud momentum concupivit . Angusta nimis nostrarum mentium lumina , infirmare humani spiritus locutiones , quam impares effici tuenda dignitati , se perfrutanda horum adorabilium Mysteriorum magnitudini ? Opuntum est , ut Angelis hominam locum sumerent , ut magna hac nostra Religionis argumenta ita perfrastarent , ut fidem expectationi facerent satis , Abbas in
Ferry .

Dei Filius ex primo vita sua momento plene cognovit statum omnium mortaliū, qui a Mundi principio fuede homini. rant, eorum, qui tunc vivebant, & eorum, qui ad factu-

10. Ut nobis iusta teatetur, autem, utro remittere
feris nostris subiunctionis. 3. Ut omni vita sua curriculo
nobis humilitatis, & patientiae præberet exempla. *Idem.*

S U P P L E M E N T U M

Ad Tiuulve

DE INCARNATIONE VERBI.

Ceribus tacebentes : qui in aliis etiam sunt homines, vel in Calo Angelum habentes, a quo illinc eruerentur. Deinde videbat illos catervatim ruentes in inferos, quo trahebant a demoniis, quorum erat mancipia. Cum autem cor ei mollissimum esset, & haberet homines fratum loco, eoque multo majori caritate complecteretur, quam olim Ioseph fratres suos ; fatis neque concipi, neque exprimi potest, quomodo amicorum calamitate, & quo dolore conficeretur. **Iudicium Pater Crafes.**

Licit non alius mihi suppeteret argumentum vobis ob oculos exhibitu extremae Dei Hominis facti humiliations, fatis esse conferre vobis dicere. Primos Ecclesie Patres non aliis hujus Mysterii habuisse concepimus, illudque etiam humiliations, atque indulgentias vocabulo indigiteamus. Quo verbo inuenire voluerunt, humiliations Verbi Incarnati fuisse regularum, ac mensuram elevations hominum, & de hoc Mysterio idem dicendum esse,

Jesus Christus ex primo suo Conceptionis articulo intellexit Dei Patris sui Voluntatem esse, ut ipse per Sanguinis suum effusionem redimeret homines, & pro illis in Crucem aman efflaret. Videlicet magnum illud pectorum stadium, quod erat ingressus, infinitam vim peccatorum, quae sibi erant expianda, crudeliter, ac turpissimum mortem sibi subeundam, ut iustitia Dei Patris sui faceret sati. Sancta eius humanitas, qua tuus omnes infirmitates experiebatur, expavit, & exhorruit in utero Matris lux; non fecus ac deinceps in horto Olivarum ad conspicuum tot dolorum, atque penarum, quas erat futuritas; preterim vero ubi intuitus est invenitibiliter necessitatem, quam sibi insixxit vitam trahendi in omnium volupsum carentiam, & in omni genere arcamuram, ut hominibus praeberet exemplum, traduceret cognitionem verorum bonorum, omnia coequa dissolueret debita, atque ut illis amoris sui traduceret quod de libra, in qua quo magis lax altera deorum fermi imposito pondere, et magis altera in Cælum attollitur; ideoque exanimaciones, humiliations, & annihilationes Dei, his quippe nominibus Apostolus uititur, totidem sunt gradus nostra elationis. Suprema celstido defendit, ut abjectissima infirmitas nostra ascendet. Qui est splendor gloriae Patris sui, & lumen aeternum, eclipsum patiut in tempore, ut hunc splendorem committat naturæ humanae ex terra lino effusa: qui ex femer necessario felix est, ultra se subiecta arcamis humanae conditioni inherentibus, ut ille suam communicet felicitatem. Ille demum, qui eadem Sanctitas est, peccator similitudinem induit, ac subicit nostrorum criminum pondus, ut pristinam, quam amitteramus, nobis integratatem reddat, nolque in priore jure restituat. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Fuit proculdubio divinæ effectus justitiaz , differre tandem

Car-Dent

Domini Nostri:

I

Mysterium Incarnationis; cum enim homo se tanto in-
est homo, & homo peccati similitudinem gerens, quam no-
dignum præbuerit beneficio, efficere volebat Deus; ut &
mine exinanitionis; quia homo non nisi nihilum est? **Homilia**
exequi **sermonis** **fus** **patet** **iniquatio**, & malum, in quod ille se se pre-
Godeau.
Dei Filius, qui in fina Patriis a nullo pendebat, hic in

cipitem deaderat, divina perfringens imperia. Quatuor annorum milia clavis fuerunt, antequam mitteret Filium suum in Mundum; & nihilominus pereunt homines, dæmoni universa terra petitor, Deus vix in Iudeæ angulo adoratur; ubi morum corruptio tanta demum est, ut vix aliquod peccatum velutum superfit. En statu miserabilis, ad quem nos peccatum redigerat, antequam Dei Filius in terras descendenter. Attamen diuinitus hæc iustitia tanto non erat, ut misericordia, & bonitatis nonnulli illi esset adductum. Pafio Filii Dei ex eo tempore operabatur. Deus propter illius meritâ jam effundebat gratias suas in omnes homines; & quanvis non haec adeo affluerent concederentur, ut deinceps; tamen dicere possumus agros illos medicina minime caruſilis: salutis administrâ illis non negabantur, nisi ab iisdem respuererat. Sed quod magis eluet in Incarnationis dilatione, est divina Sapientia, qui per admirabile coniunctum præcepit, ut Mellitas in temporum dimidio descenderet, ut adventus illius gloriiosus esset, hominibusque salubrior. Intererat enim cognoscere hinc quidem peccati nequitiam, inde vero necessitatem remedii, & opus, quod erat Redemptioris; & ad Redemptioris gloriam pertinebat diutius expectari, & optari, ut majori in prelio haberetur. Si statim defensisset post primi hominis lapsum, non fatis in prelio habitum fuisse tantu' vii beneficium; si usque ad Mundi finem dilatus fuisset ejus advenit, non fatis gustata fuisse dulcedo ejus; & fructus: decebat ergo Magnitudinem illius eligere medium faculorum, ut solis instar gratiae tuæ radios in omnes Mundi statas diffundere. *Pater Novus temo 7.*

Licer Incarnationis Mysterium nonnisi in medio facultorum adimpleretur fuerit; voluit nihilominus Deus, ut in illius honore tempora omnia impenderentur; ut prima quidem definita esset cupiendo, expectando, & figuris pronosticando Verbum Incarnationis; media illud excipiendo: novissima immortales ei gratiarum actiones agenda; illud agnoscendo, colendo, ac benedictionibus cumulando: ita ut dici queat tempora omnia ad ipsum Incarnationis momentum referri; hoc ies veluti centrum omnium facultorum, & Verbum, quod illius Author est, ut S. Paulus ait, omnia ita dispolui, ut singula incarnationem ejus tamquam finem, praeditumque suum venerarentur. *Idem.*

nas & agmina, & curam impendens. Tale fuit initium vita Filii Dei, talis erit progressus, & finis. Tempus voluntatem illius non mutabit, & omnes perfections, ingratitudines, & contradictiones peccatorum non poterunt unquam extinguere ignem fui amoris. Admiremus confitamus, qua Jesus salutem nostram operatur, & meditemur nobilitatem, ac levitatem, qua nos ad illius servitute redimus. Pater noster in Meditationibus suis 2mo 2.

Dei Filius
cum est San-
ctus in-
cetus, et
omnes
patrem
gratia qua-
pum pio
et a prima
vita fusa-
culo.

Iesus ex primo ipso vita sua momento mereri poterat, atque ex illo iam nobis meritus est in exhaustum gratiarum, & spiritualium divitiarum thesaurem. Spiritus eius caelestibus luminebus illustratus, Sol erat in ortu suo : voluntas eius, licet nulli obnoxia peccato, in bonum perfecte libera erat. Sanctus erat secundum humanitatem, non solum per sanctificantem gratiam, que omnium meritorum principium est, verum etiam modo longe praetorianter per increatum sanctitatem, quo fons est omnium gratiarum. Viator erat zeque ac comprehensor, & gloriola illius anima cum pati posset in corpore passibili, atque mortali, consequeater poterat mereri. Denique habebat promissionem Patris sui, qui ex eo momento fuas illi voluntates aperuit, dicens illi haec amoris plenissima verba : Filius meus dilectus es tu, ego hodie genui te; postula me, & tibi dabo omnes gentes in hereditatem^m, omnipotens terra latitudinem in imperium ; & ille vicinium in Mundum ingrediens externo Patri dixit : Ecce me paratum, ut omnes tuas voluntates perficiam. Idem

etiam paulo majori caritate complexus est ; sed quemadmodum Deus rudi, indocilique huic populo se cognoscendum praeberat tamquam Deum terribilem, excellum, ac Majestate plenum, non amorem tantum, sed terror potius in officio continebat illum. Sed ubi Miceriferus Deus de Majestatis foio descendere digastra est, ut se nobis comunicaret; ubi per infiniti amoris exemplum, ut feso cordis nostri infirmatii accommodaret, agre supra fenius se attollentis, femei sensibili eius subiecti; ubi in terris videndum de praebebit illeccebris suavitatis sua ornatum, & familiariter cum nobis versatus est, ut nos ad amorem suum alliceret; nonne verum est, Fideles, non solum omnia nobis fuadere, ut ipsam ex tua corde diligamus, sed ingratum esse, omnique carentem sensu, qui eidem cor suum præbere detrectaverit? Hoc tamea quotidiz facimus. Frustra Deus prævenit nos excellu admirabili sua caritatis; frustra ut fibi amorem conciliaret, oblitus juxta sanctorum Patrum sentientiam, oblitus, inquam, quodammodo lo-

J.C. in Institutio, illam humilitatis esse officinam. *Omnis ergo bonus humilis est virtutis Schola, humiliaris est officina.* (Serm. 18.) Philosophi humilitatem nequamquam inter Virtutes recensuerunt. Propheta nihil, aut certe parum de hac locutus fuerant. Doctoria hac hominem superbum refellerat, & lex ad hunc perfectionis apicem non evalerat, ut doceret hominem factum, & gloriari suam, fere demissi oculo, ut semper in creaturarum ordinem redigeret. Hoc nos minime afficit; nihil nostri cordis duritatem frangere potest; & quo proprius accedit ad nos, eo magis videtur obfirmato animo ab eodem recedere, preferentes illi inanem oblationem, levem quatum, & sexcentas alias abjectas creaturas amore nostro indignificamus. *Idem ibidem.*

fe infra alios homines , ac fener ipsum subiçere . Opus erat, ut Dei Filius in Mundum descendenter novum hoc præcepti genus tradiratus , ac illud primum suo doctarum exemplo : etenim antequam hominibus diceret, huminatius, non solum fe humiliavit , sed fener ipsum homo factus exinxivit . *Exanimis fener ipsum.* (Philip. c. 2.) Et sane explicari ut alter poterit lucarnatio Filii Dei , per quam factus Infinita hac divina Majestatis deejicio , quantumvis admirabilis videatur , non tam tamen illud est , quod praeter ceteros operatus est , ut ibi amorem nostrum compararet . Ad id enim fe non videndum tantummodo præbitur ; sed secundo loco , cum sciret nihil aptius esse ad corda concilianda similitudine , sefe nobis similem præbere voluit , se hominem faciens : *In similitudinem hominum factus.* (Philip. 2.) Neque fatus Verbo fatus
autem fatus
nihil videatur
cum præb
et a voluntate
se nobis simili
præmet p
pere.

oudry Bibl. Conc. Theol. de Myster. Tom. IV.

duxit nobis similem fieri per ea, quae in nobis sunt spectabiliora, videlicet per animam intelligentem, ac rationis compotem, que nos supra brutorum genus attollit; sed ut plenam, pene tamquam cum nobis haberet similitudinem, voluit fesse conjugere cum eo, quod in nobis abjectissimum est, corpus alienum naturae ejusdem, cuius est nostrum: Et verbum caro factum est. (Iohann. 1.) Quamobrem Tertullianus ait, Deum primi hominis corpus effigientem cogitare de illo, Deum aliquando assumptus erat. Jam sive cogitabatur Deus homo futurus. Ita ut hic idem Deus, qui in mundo priuariis hominem ad imaginem, & similitudinem suam elinxerat, vicium imaginem, & similitudinem hominis indueret, ejusque lineaem gessaret.

Magnus alterius annus creacionis & diuinis verbis Incarnationis secundum.

Fideles quantum discriminas inter opus utrumque intercedi? nam in hominis creatione illum atrolit eo usque, ut ipsum ad sui imaginem fingat; hic vero te deicit, ut ipse hominem ipsum formam, & imaginem induat.

Illi manibus suis collacca membra corporis humani, attra-

citosum, ex quo illud fingit, ac spiritu suo idem ani-

mans: hic autem limo hinc se conjugat, se applicat, se

componit, in illo se infigit, ut Propheteta verbis utar: In-

fixus sum in luto profundi. (Psalms. 68.) Illic efficit, ut ho-

mo gerat nobilitatis sua characteres; hic autem assumit

debet, & nihil ipsius, & per amoris excellum, se

vere hominem facit similem illi, ut sibi ejusdem amorem

devincat. Apparet benignitas, & humanitas Salvatoris nostri,

(ad Tit. 3.) Idem ibidem.

Ne creditis Fideles, hanc Divini Verbi cum homine simili-
tudine in speciem tantum esse, atque extrinsecum dum-
taxat habent figuram, illi similem, sub qua Angeli nonpan-
nam hominibus apparuerunt, Hac haresis est, in quam
dirum anathematis fulmen contortum fuit primis Ecclesia-
fuculsi: igitur realis est similitudine, & effectiva, simili-
tudo nature omnia gerens lineaem humanae imbecillitatis,
misericordie, & infirmitatis; verbo, quidquid non repugnat cum
natura Dei. Videlicet illa factus est passibilis, & morta-
lis, quales nos sumus, & omnibus infirmitibus nostris
obnoxios. Itaque Fideles, qui ab eterno est in Patris sui
situ, tanquam in fonte vite sua, & habitat Gloria, &
beatitudinis sua, his mortale corpus indut obnoxium com-
munitibus omniis, quin perfungit digitas ullum ei prive-
legium largiatur. Rex est nulla in redimilis subditis suis,
& in hac abicatione insignium omnium dignitatis sue, si
ex eo queritis quinam sit, per Sapientiam os reddet vobis:
Sicut ergo mortalis homo, ex genere terreni illius. (Sapient. 7.)

Sum homo, sicut reliqui homines, qui duxerunt omni-
ex primo illo quem Deus effinxerit ex ligno. Ecce, lecti-
narii Auditores, quoniamque voluerit Deus se humiliare, ut si-
bi calente delinquit per hanc similitudinem cor, & amo-
rem mortali, quod illa significant verba, quae secula
omnia admirata sunt: Verbum caro factum est, & Deus factus
est homo. Ecce amoris factus prodigium; insignis sua omni-
potentia conatus, qua tota uulnus est, ut nobis impensis ca-
ritatis sua latitudinem aperiat. Aliutius admirabilis, qua-
ne in mentem quidem nostram cadere poterat! Mira con-
geries rerum durum adeo inter se distinatum, ac remota-
rum! Nihil, nisi Dei amor te efficerit poterit. Auctor idem in adventu.

Silens admirabile illa mutationes, quas in mundo pro-
fanus amor peperit; Amor noster Domine, toto Corlo cas tu-
peravit; & verba haec, ubi rite perpendantur, Verbum caro
factum est, continent amorem excellum, cuius Deus unus est
et capax. Divinum hoc Verbum splendor est gloria Patris sui,
inquit Apostolus, vivens substantia ejusdem imago: termi-
num subfusum infiniti intellectus; in splendoribus Sancto-
rum genitus, increatus, immensus, eternus, in omnibus
equalis Patri: Splendor paterna gloria, & figura subfusio-
nem, . . . Non rapimus arbitriis est sibi aequum Deo. Et
quid est caro ista, quam propter nostri amorem assumptum,
& cui fesse arde adeo devinxerit? Jam nostis, hac illud est
quod nobis communis est cum bruis, & quod naturaliter
redit in pulvrem, ex quo sum habet originem, & ad quem
proprio pondere fertur. Afftere igitur Verbum hoc factum
esse carnem, idem est ad dicere supremam celitudinem ex-
trema humilitatis adhuc; & aternatim temporum vicibus
obnoxiam factam fuisse; ac demum Dei Majestatem ar-
ctissimo vinculo fesse conjunxit, cum eo, quod in natura
abjectissimum est, atque infernatum. Sed quem in finem
Dei Filii semperitum ita abicit, & exanimavit? Heu! San-
tus Bernardus exclamat: Quanto pro me villo, tanto mihi
cavio. Quo magis exanimavit se, ut se mihi similem
redderet, tanto mihi esse debet amabilior. Similitudinem
opus erat, ut illum amare possem: illi autem cum me
Deum efficere non posset, quia Divinitas ipsius communica-
re non potest; ipse se hominem fecit, ut se mihi similem
facaret, Heu! Christiani posthac erimus ne corde adeo
duro, ut negemus illi amorem postulum, quo dignissimum
est, & quem pretio tanto sibi comparavit? Idem ibidem.

Quoniam illo amorem Verbo Incarnato testari? Optima quidem hoc faciendo ra-
tio efficit amorem illius imitari, nobis admittentibus pro vi-

autem

Salvatoris

mutamus;

Autem non eadem ipsi alacritatem, non eadem desideria, eandemque Sanctam impatientiam experimur? Intrat sex, trefve dies, vel horas aliquot reddit universalia sollemnitatis Nativitatis Domini: cur paria vota non novemus? cur similibus votis Dominum non fatigamus? Mater Ecclesia nos suo docto exemplo: cur illam non imitamur? quia nostra deficit fides, & verum salutis nostra desiderium. P. Croiset in Avertisse Tomo primo.

Desideria nostra fere conceptus nostros sequuntur: non admodum impense cupimus, quod facimus nauci. Numquid fatis intelligimus ea quae Veritatem hanc experientia probat consequuntur? Parum solliciti sumus de adventu Nativitatis Domini, quia illus parum cognoscimus; quia parum afficimur magnitudine amoris illius; quia non fatigamus cognoscimus bona, quae nobis illius signat adventus; quia status erroris, servitutis, peccati nobis non displicet: quia diligimus Mundum, ad cuius spiritum revertendum, & placienda dannata Salvador accedit: quia tandem salus nostra nobis cordi non est. Hoc est funesta incuria nostra, frigoris, reprobis nostris causa. Parum cognoscimus Salvatorem, quid sit, quid possit, quid mereatur. Idem.

Inter ceteras hominis miseras omnium miserissima illa

est, quam non potuit J. C. assumer, cujus tamen figuram,

& similitudinem suscepit, ut ad extremum usque abjectio-

nis genus descendere, ad quod amor suus illum redigere

potuit. Hac autem peccatum est, in quo omnes concepi-

fumus, & quod hereditatio iure subimis, antequam prode-

mus in lucem; in similitudinem carnis peccati. S. Paulus au-

tope de Verbo Aeterno locutus. Hac autem novissima humili-

atione alliarum duarum effectus est; cum enim suape natura,

& ab origine homo peccator sit, & ex se nihil habeat pro-

prium, nisi peccatum, Aeternum Verbum homo fieri non

potuit, qui peccator qualitatem assumeret. Ad hanc su-

bire etiam voluit onus peccatorum nostrorum, ut Deo lazo

juliant redderet satisfactionem, & se naturae nostra conjun-

get: ut infinitum personae sua meritum illa posset expi-

are, & divina Justitia satisfacere; ita ut secundum S. Au-

gustinum, cuius sententia Doctore plerique fecuti sunt: *homo non perficit, filius bonus non certificatur.* (Serm. 18.) *Au-*

gustinus in omnia Argumenta.

De Filiis scilicet exanimavit servis, & menciis formam

subscipiens. Et profecto quanam aliorum subiectio?

Nonne quedam est annihilationis species, status, in quo Deus hu-

mo factus se confitit, haberi volens tanquam novissimum

homini? Figure nomen, quo hoc in utero sanctus

Paulus, non significat simplicem exteriorum speciem sine re;

codem pacto quo vocabulum imaginis Dei, quod paulo fa-

perius usurpat, non significat simplicem similitudinem, &

repräsentationem inanem. Per duo hanc vocabula intelligit

Apostolus divinam, humanamque naturam hypothetica

conjectant sub una tantum Iesu Christi persona. Per nomen

illud imaginis Dei sanctus Paulus intelligit Iesum Christum

est verum Deum, in omnibus aequali Patri; & per ser-

vi figuram innuit, illum verum esse hominem similem no-

bis prater peccatum. Quod ipse Apostolus explicat, cum

ad Salvatorem cum esset imago Dei, non credidisse rapina-

rum dici posse, est aequalis Deo Patri suo per Divinam na-

turam, quemadmodum per naturam humanam erat nobis

equalis. Pater Croiset in Avertisse, tom. 3.

Unum ex primis, præcipue articulis, quo in hac

Schola Sapientia, & Salutis docemur, infituz, & aperte

res ibi collecti, ubi hoc Mysterium adpletum est. Puer

ad hunc rubens ab utero praे frigore in fabulo contrescens.

Pater, & Mater illum admirantes, ac dientes. Praeplete, in

quo inter duo animalia illum suo fato foventia jaceat.

Hac totidem sunt Mysteria, quae properitatem, atque

circumstantias merentur, ut transeamus usque in Bethleh-

em singulis per otium meditari. Sed quae signa his magis

equivoqua, & magis supicionibus plena ad nobis Dei Sal-

vatoris Nativitatem indigantam? Nisi doceret nos fides

nihil inventi contradictionis inter Dei verba, in veteri Te-

stamento descripta, & Novi Oracula, nonne ipsi omnium

primi exclamaremus, ex hujusmodi signis dignoscere non pos-

se. Meffam, tor, facultas expectatum! Hoc tamen illud est,

*quod nobis datur: *Hoc erit vobis signum.* (Luc. 2.)* Angeli

aurea verba in ipso litterali sensu vera inventur. Hoc

locu nos adorare decet incomprehensibile Dei filio suo

consilium; & quia nobis scandalum afferat status doloris,

paupertatis, humilationis, qui in illius Nativitate de-

prehenditur, hoc hodierna die esse nostrarum meditationum,

*nonque cultus argumentum. *Hoc erit vobis signum.**

Signum doloris in Infante omnibus vita misericordia obnoxia, & in delicato corpore omnes molestissima hy-

*mis injurias perferente: *Invenietis Infante.**

Signum paupertatis in puer, non noctis obscuritate, non brutorum societate,

*non tempestatis severitate, non fabuli seorem, non la-
pidum, puerisque duritatem, in qua cubat, non atritos.*

Salvatoris m-

agis cum au-

sternit ex-

citum volu-

bus hominis Pa-

teris postilla-

plum.